

Arrest

nr. 262 871 van 25 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 14 mei 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 november 2018 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit met het oog op gezinshereniging met zijn Belgische vader.

Op 9 mei 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nummer 241 255 van 21 september 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 1 februari 2021 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw met het oog op gezinshereniging met zijn Belgische vader. De verzoeker wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en wordt verzocht om binnen de drie maanden, en dus ten laatste op 1 mei 2021, onder meer een bewijs voor te leggen van het ten laste zijn in het verleden.

Op 14 mei 2021 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen inzake deze tweede aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die per aangetekende brief van 19 mei 2021 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01/02/2021 werd ingediend door:

Naam: K. (...)

Voornaam: M. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)/1970

Geboorteplaats: N. (...), Marokko

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, bewijs ten laste in het verleden.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs (...)

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“De beslissing waartegen beroep is gemotiveerd als volgt ;

[...]

Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat hem gevraagd werd om een bewijs ten laste in het verleden mee te delen ; zonder verdere aanduiding van periode dan wel plaats of land waar hij ten laste zou geweest zijn.

Verzoeker kon dan ook niet juist uitmaken op weke periode dan wel plaats dit attest betrekking diende te hebben.

Hij kon er terecht van uitgaan dat elk bewijs van ten laste te zijn in het verleden voldoende zou zijn.

In casu woont verzoeker al jaren samen met de referentiepersoon, diens moeder en zijn moeder. Hij heeft geen inkomen, zodat het vaststaat dat hij onderhouden wordt door zijn ouders.

De beslissende overheid, bij monde van de Burgemeester van de Stad Antwerpen, gaat dan ook kort door de bocht door te stellen dat de documenten die door verzoeker neergelegd zijn niet zouden beantwoorden aan " bewijzen ten laste, nl bewijzen van financiële steun in het verleden "

Dat het begrip ten laste ook een actieve en materiële ondersteuning vraagt; dat dit een beoordeling betreft van een feitelijke situatie; dat hierbij kenmerkend is dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien; dat verzoeker reeds vanaf 29/02/2016 in België bij zijn ouders woont en zij hem in zijn basisbehoeften voorzien, zoals eten en drinken en een dak boven zijn hoofd.

Dat de feitelijke gegevens en de documenten die voorliggen in de zaak niet grondig werden onderzocht. De bestreden beslissing is ook niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Daarenboven legt het zorgvuldigheidsbeginsel de Overheid de plicht op om de beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de Overheid slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

In casu vroeg de Overheid aan verzoeker om volgend bewijs te leveren " bewijs ten laste in het verleden " niet meer en niet minder mbt tot het laste zijn.

Indien de Overheid eventueel een ander bewijs beoogde; mn bv een bewijs van ten laste in het land van herkomst; dan had zij haar vraagstelling meer specifiek moeten formuleren.

Deze onnauwkeurige vraagformulering wijst op een onzorgvuldige voorbereiding van het dossier.

Dossiers kunnen enkel zorgvuldig voorbereid worden als de vraagstelling aan de rechtszoekende om bepaalde documenten mee te delen, zodanig geformuleerd is dat de rechtszoekende juist weet wat en welke documenten hij moet meedelen ; minstens welke bewijzen hij moet voorbrengen.

Nu mocht verzoeker er terecht van uitgaan dat zijn ten laste zijn van de referentiepersoon bewezen werd door de gekende samenwoning en de afwezigheid van inkomsten in zijnde hoofde. Deze stukken zijn gekend.

De rechtsonderhorige moet kunnen vertrouwen op een standvastigheid in het bestuur; mn dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel der rechtszekerheid ook werden geschonden.

Het middel is gegrond."

3.2.1. Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Te dezen zet de verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht.

Daarnaast werpt de verzoeker een schending op van het rechtszekerheidsbeginsel. De verzoeker meent dat er geen juiste toepassing werd gemaakt van de wetgeving met betrekking tot de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister. De verzoeker licht echter niet toe op welke wijze geen juiste toepassing werd gemaakt van de *“wetgeving met betrekking tot de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister”*. De verzoeker laat ook na een specifieke bepaling van deze wetgeving aan te duiden die volgens hem onjuist werd toegepast.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker niet de gevraagde documenten heeft voorgelegd, met name het bewijs van het ten laste zijn in het verleden.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde burgemeester de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde burgemeester bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoeker betoogt dat hem enkel werd gevraagd om een bewijs bij te brengen dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon, zonder dat de periode in het verleden verder wordt gespecificeerd. De verzoeker meent dat hij daarom niet juist kon uitmaken over welke periode hij bewijsstukken diende bij te brengen zodat elk bewijs van het laste zijn in het verleden volstaat. De verzoeker benadrukt dat hij al jaren samenwoont met de referentiepersoon, diens moeder en zijn eigen moeder. Volgens de verzoeker is het motief in de bestreden beslissing te kort door de bocht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 1 februari 2021 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, en dit met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgische vader. De verzoeker wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter waarop uitdrukkelijk wordt vermeld dat de aanvraag wordt ingediend in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en dat het een aanvraag inzake gezinshereniging betreft van een descendent van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer.

Op de bijlage 19ter staan tevens de volgende documenten vermeld die de verzoeker binnen de drie maanden na de aanvraag dient over te maken:

- *Attest niet ten laste OCMW voor aanvrager en referentiepersoon*
- *Bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familieleden*
- *Geregistreerd huurcontract of eigendomsakte*
- *Attest onvermogen uit het land van herkomst*
- *Bewijs ten laste in het verleden*
- *Bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg*

Aangezien er naast een bewijs “ten laste in het verleden” ook een attest van onvermogen uit het land van herkomst wordt gevraagd, is het voldoende duidelijk dat ook het bewijs van het ten laste zijn in het verleden slaat op de periode dat de verzoeker zich nog in het land van herkomst bevond en dit in een staat van onvermogen. De verzoeker kon dan niet onwetende zijn dat hij diende aan te tonen dat hij reeds vanuit het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon. Dit geldt des te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 13 november 2018 reeds een eerste maal een aanvraag heeft ingediend met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgische vader, die met een beslissing van 9 mei 2019 werd geweigerd. In deze weigeringsbeslissing, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 28 mei 2019, werd onder meer als volgt gemotiveerd:

“Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België en er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon, (...)

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

De verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Bij arrest met nummer 241 255 van 21 september 2020 oordeelde de Raad onder meer als volgt:

“(…)

In toepassing van de hierboven geciteerde bepalingen van de Vreemdelingenwet moet verzoeker zijn onvermogen en zijn afhankelijkheid aantonen, het ten laste zijn van de referentiepersoon, ook toen de verzoeker nog in zijn herkomstland verbleef. Deze wettelijke voorwaarden zijn cumulatief.

De Raad wijst erop dat, bij gebreke aan wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste zijn”, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden, vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zijzelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een wettigheidstoezicht.

Voorts kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “ten laste” (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds, naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het HvJ in het arrest Yunying Jia, dat eveneens door de verzoekende partij wordt aangehaald in het verzoekschrift, alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het

familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, Yuning Jia t. Migrationsverket, 2007, 43).

De verwerende partij merkt correct op in haar nota met opmerkingen:

“Verwerende partij wenst er nog op te wijzen dat het Hof van Justitie in zijn arrest Rahman (C-83/11) het zo stelde:

“[d]e situatie van afhankelijkheid moet [...] bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” In het licht van deze doelstelling en deze rechtspraak kan verweerder dan ook in alle redelijkheid vereisen dat het in het herkomstland ten laste zijn van de referentiepersoon nog speelt in de periode voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging en de komst naar België.

Daar omtrent het “ten laste” zijn van de referentiepersoon geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en –appreciatie impliceert dat de verwerende partij discretionair oordeelt of verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de verwerende partij in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Verwerende partij wijst er verder op dat de bewijslast inzake het “ten laste zijn” rust bij de aanvrager van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij moet daartoe alle elementen aanbrengen die haar aanspraken kunnen rechtvaardigen derwijze dat het bestuur op afdoende wijze geïnformeerd is om met volledige kennis van zaken zijn beslissing daaromtrent te nemen. Verwerende partij benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en –appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van deze vereiste levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. In casu vermocht verweerder aldus de bewijswaarde van de voorgelegde stukken te beoordelen en de gemaakte beoordeling komt niet kennelijk onredelijk voor.”

Ook moet verwezen worden naar het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), dat stelt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, punt 37).” (eigen onderlijning).

Het volstaat dus niet aan te tonen dat verzoeker ten laste zou zijn van de referentiepersoon tijdens zijn verblijf in België.

Er blijkt uit deze rechtspraak duidelijk dat onderzocht moet worden of er sprake is van een “een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid” (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia). Indien onvoldoende recente gegevens worden voorgelegd, ziet de Raad niet in hoe het reële karakter van de afhankelijkheid kan worden bewezen.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden beschreven als volgt: “Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te

handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...] Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, 32).

Uit het administratief dossier blijkt dat geen enkel bewijs van onvermogen werd overgemaakt dat betrekking heeft op een periode voor de komst van verzoeker naar België. Verzoeker die in het middel stelt dat hij vanaf 29 februari 2016 bij zijn ouders in België kwam wonen, gaat aan deze vaststelling voorbij en duidt evenmin aan welk stuk werd voorgelegd dat zou kunnen aantonen dat hij onvermogen of ten laste was van de referentiepersoon voor zijn komst naar België.

Overigens blijkt uit het administratief dossier dat de vroegere raadsman van verzoeker nog op 24 januari 2018 schreef: “(...) Cliënt kan geen stortingsbewijzen overmaken dat zijn ouders hem financieel ten laste namen”.

*De grief van verzoeker die stalt:” Verwerende partij gaat zeer kort door de bocht door te stellen dat de documenten die door verzoekende partij neergelegd zijn niet zouden beantwoorden aan ‘bewijzen ten laste, nl. bewijzen van financiële steun in het verleden”; Dat het begrip ten laste zijn ook een actieve en materiële ondersteuning vraagt; dat dit een beoordeling betreft van een feitelijke situatie, dat kenmerkend hierbij is dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon om in zijn basisbehoeftes te voorzien; dat verzoeker reeds vanaf 29-02-2016 in België bij zijn ouders woont en zij hem in zijn basisbehoeftes voorzien/zoals eten en drinken en een dak boven zijn hoofd;”, gaat aan het voorgaande voorbij.
(...)”*

Gelet op de voorafgaande aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische vader van 13 november 2018 die werd geweigerd omdat de verzoeker niet aantoonde dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste is van zijn vader en gelet op 's Raads arrest met nummer 241 255 van 21 september 2020 waarin wordt verwezen naar de relevante rechtspraak, kan de verzoeker thans niet dienstig voorhouden dat hij bij zijn tweede aanvraag onwetend is dat hij het bewijs dient te leveren dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon.

Het komt bovendien sowieso de verzoeker toe om zich te bekwamen in de procedures die hij heeft ingesteld. De verzoeker heeft een aanvraag ingediend als bloedverwant in opgaande lijn van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van het recht van vrij verkeer. De verzoeker is er ook zelf van op de hoogte dat hij op het moment van de aanvraag ouder is dan 21 jaar, zodat hij dient aan te tonen dat hij ten laste is van zijn Belgische vader (cf. artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° *iuncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet).

Hoewel artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk vermeldt dat de derdelander reeds ten laste diende te zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat aangetoond wordt dat de familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447). De Raad wijst er dienaangaande tevens op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger “begeleiden of zich bij hen voegen”. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het ‘begeleiden van’ of het ‘zich bijvoegen bij’ deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische (groot)ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische (groot)ouder naar België begeeft om zich hier te

vestigen. Aan de voornoemde wettelijke bepaling(en) wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat aangetoond wordt dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en voorafgaand aan de komst naar België.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker op grond van de bijlage 19ter en zijn eerdere verblijfsprocedure wist (en hij bovendien sowieso behoorde te weten) dat hij documenten diende over te maken omtrent het ten laste zijn van zijn Belgische vader in het land van herkomst. De verzoeker kon er, in weerwil van hetgeen hij voorhoudt, dan ook niet vanuit gaan dat het ten laste zijn van de referentiepersoon bewezen werd door de gekende samenwoning in België en de afwezigheid van inkomsten in zijn hoofde.

De verzoeker benadrukt nog dat de rechtsonderhorige op de standvastigheid van het bestuur moet kunnen vertrouwen met name dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt. Deze louter rechtstheoretische toelichting wordt door de verzoeker echter niet betrokken op het thans voorliggende geschil. De verzoeker zet niet uiteen hoe het door hem beschreven rechtszekerheidsbeginsel precies wordt geschonden. In elk geval blijkt uit de eerder jegens de verzoeker getroffen beslissing van 9 mei 2019 dat het bevoegde bestuur reeds duidelijk aan de verzoeker het volgende heeft meegedeeld:

“Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België en er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon, (...)

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

In de mate dat de verzoeker zou voorhouden dat de bevoegde overheid de schijn zou hebben gewekt dat de samenwoning in België volstaat als bewijs van het ten laste zijn in het verleden, mist deze kritiek derhalve elke feitelijke grondslag.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van het materieel motiveringsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE